

Tibor Babiczky

VERSOPOLIS

1983
Hongarije
Tibor Babiczky

Nederlandse vertaling:
Mari Alföldy

Engelse vertaling:
Peter Sherwood

VERSOPOLIS

**Tibor
Babiczky**

4	Bij de bronnen	22	Planet Caravan
5	Headwaters	23	Planet Caravan
6	Forrásvidék	24	Planet Caravan
7	Levenslijn	25	Nevenverschijnselen
8	Lifeline	26	Side Effect
9	Életvonal	27	Kísérőjelenség
10	Foto aan zee	28	De geboorte van Venus
11	Seaside Snap	29	The Birth of Venus
12	Strandfotó	30	Vénusz születése
13	In het land der reuzen	31	De geboortedag
14	In the Land of Giants	32	The Birth Day
15	Az óriások földjén	33	A születésnap
16	Raventijd	34	Kaartje uit Puglia
17	Raventime	35	Postcard from Puglia
18	Hollóidő	36	Pugliai anziksz
19	De kroeg van Pan	37	Tekens
20	Pan's Pub	38	Mark
21	Pán kocsmája	39	Jegy

Bij de bronnen

De overkant is nauwelijks te zien. Het ponthuisje
van paarlemoer tussen de bomen aan de waterkant.
De aanlegsteiger. De lege baai. Een olifant-
vormige stormwolk aan de hemel.
Op het water varen tegen de stroom in
twee gekoppelde sleepschepen.

In de machinekamer schijnt een wazig licht.
In de stuurhut heerst levenloze duisternis.
De wereld ligt er als gestort
steengruis bij. De trage vrachtschepen
zwoegen stroomopwaarts.
Het water golft pas als ze al ver weg

zijn, zelfs de allerlaatste brug voorbij.
Maar de oorsprong is niet toegankelijk.
De slang verlaat haar nest en zoekt
een nieuwe plek. En ergens bij de bron
lossen de schepen hun last. De stenen
beginnen te spreken. De donder rolt.

Headwaters

The far shore barely visible. Amidst the trees
lining the shore, the opalescent building of the port.
The slipway. The empty bay. An elephant-
shaped stormcloud in the sky.
Two hooked-up barges on the water
making their way upstream.

In the engine room a glint of light.
In the pilot booth a lifeless murk.
Like tipped-out crushed stone
the world lies outspread. The freighters
sluggishly lumber upstream.
The water makes waves once they are far away,

beyond even the final bridge.
But the source is inaccessible.
The snake abandons its nest and finds
another. And somewhere near the headwaters
the boats shed their cargo.
The rocks resound. Thunder.

Forrásvidék

Alig látszik a túlpart. A vízparti fák
közt a kompikötő gyöngyház épülete.
A rámpa. Az üres öböl. Elefánt
formájú viharfelhő az égen.
A víz színén, szemben a folyásiránnyal,
két összekapcsolt uszály halad.

A gépházban halvány fény ragyog.
Az irányítófülkében élettelen homály.
Mint kiborított kőzúzalék,
hever a világ. Evickélnek a lomha
teherhajók a folyón fölfelé.
Hullámot vet a víz, mikor már messze

járnak, túl az utolsó hídon is.
De az eredet nem megközelíthető.
A kígyó elhagyja fészket, és új
fészkekre tér. És valahol a forrásvidéken
a hajók lerakják terhüket. A kövek
megszólalnak. Mennydörög.

Levenslijn

Grijs licht regent door de voorruit.
Waar de weg slingert, licht het beeld
van een oud pad op. De winter komt.

Je zit op de achterbank, aan de kant
van de chauffeur. Een discrete druk
van zwarte riemen op de lijn van hart en heup.

Over de hemel trekt een vermagerde
kudde wolken, op zoek naar voedsel.
Je kunt ook een andere kant op kijken,

naar de voorbijzovende bomen.
Woorden met een onzekere betekenis.
En onzeker ook het gevoel erachter.

De bomen staan stil en de auto zoeft
met jou voort. Al is dat van bovenaf gezien
slechts een veronderstelling. Een toevalligheid.

Zoals wanneer je zegt: 'Ik hou van jou.'
Of: 'Ik ben bang om er niet meer te zijn.' In riemen
vastgesnoerd onder de lege hemel. Ergens anders.

Lifeline

Grey light teems down through the windshield.
Where the road's ribbon winds, the trace
of an ancient footpath gleams. Winter's coming.

You're in the back seat, on the driver's
side. The black seatbelts press discreetly
along the line of heart and hip.

Across the sky, seeking fodder,
passes a herd of clouds, all skin and bone.
There is elsewhere to look, too. You can watch

as the trees glide past, one after the other.
Words of uncertain meaning.
The feeling behind them, too: uncertain.

The trees are motionless, and the car
glides past with you. Seen from higher up
though, this too is just an assumption. A possibility.

Just as when you say: "I love you."
Or: "I'm afraid of oblivion." Strapped in
under the empty sky. Somewhere else.

Életvonal

Szürke fény zuhog át a szélvédőn.
Az út szalagja helyén egy régi ösvény
képe felragyog. Tél jön.

A hátsó ülésen ülsz, a vezető felőli
oldalon. Fekete szíjak tapintatos
szorítása a szív és a csípő vonalán.

Az égen, táplálékot keresve,
lesoványodott felhőcsorda vonul át.
Nézhetsz másmerre is. Figyelheted,

ahogy sorban elsuhannak a fák.
Bizonytalan értelmű szavak.
És mögöttük az érzet is bizonytalan.

Egyhelyben állnak a fák, és az autó
suhan veled. Bár föntebből nézve
ez is csak egy feltevés. Esetleges.

Mint amikor azt mondod: „Szeretlek.”
Vagy azt: „Félek az elmúlástól.” Beszízva
az üres ég alá. Valahol máshol.

Foto aan zee

Je zou een eenvoudig en makkelijk te begrijpen
beeld moeten vinden van de kindertijd.
Een foto aan zee, waarop iedereen glimlacht.
Op de achtergrond kalkstenen wanden en een smal

strookje zee. De reis is lang geweest,
dat is te zien. Een oude wagen, veel gemiste
afritten. Te zien aan de gezichten. Iedereen
glimlacht. Het was een lange weg, en de foto –

oude auto, onbegaanbare weg – moet nu worden
gemaakt. En waar we hadden moeten
afslaan, reden we door. Waar we gaan,
is de weg. Achter ons de afslag, niet genomen,

wel verwacht. ‘Papa, hier had je naar rechts gemoeten.’
Iedereen glimlacht. De motorkap
braakt hitte uit. Voor morgen is slecht weer
voorspeld. ‘Wie het zegt, moet zelf afslaan.’

Seaside Snap

One should try to find a simple and
straightforward image for childhood.
A seaside snap, everyone all smiles.
Limestone cliffs as the backdrop,

with a thin strip of sea visible. Clearly,
it was a long journey. Old car, many wrong turns.
It shows on the faces. Everyone
all smiles. It took a long time and now

the picture – jalopy, potholed roads – must
be taken. And where we should have turned off,
we drove on. Whichever way we’re going,
that’s our route. Behind us now the turn we failed

but were expected to take. “Dad, should’ve gone right,
here.” Everyone all smiles. Heat hisses from the bonnet.
Bad weather forecast for tomorrow.
“Let him who says so make the turn.”

Strandfotó

Valami egyszerű és könnyen érthető
képet kéne találni a gyerekkorra.
Strandfotót, amelyen mindenki mosolyog.
A háttérben mészkőfalak, és egy vékony

sávban látszik a tenger. Látszik, hogy hosszú
volt az út. Régi jármű, sok eltévesztett
lehajtó. Látszik az arcokon. Mindenki
mosolyog. Hosszú menet volt, és a képet –

régi kocsi, járhatatlan út – most el kell
készíteni. És ahol fordulni kellett
volna, továbbhajtottunk. Amerre megyünk,
az az út. Mögöttünk a kihagyott, de várt

fordulat. „Apa, itt kellett volna jobbra.”
Mindenkinek mosolyog. Hőséget okád ki
magából a motorháztető. Holnapra
rossz időt mondtak. „Forduljon, aki mondja.”

In het land der reuzen

Graag had ik je willen troosten.
Graag had ik de last van je schouders
willen halen en hem levenslang willen dragen
zodat je trots was.

Graag had ik iemand willen worden.
En mijn hart klopt. Ik leef. ‘Een dubieus figuur’,
zou jij zeggen. Ik heb geleerd – het was niet makkelijk –
om lief te hebben.

En de dood – jouw dood – verschijnt ook nu
steeds, als ik in mijn bed lig, in mijn dromen.
Ik begeleid je naar je laatste rustplaats,
en voor mij is dat

niets dan een wandeling, bevorderlijk, zegt men,
voor de gezondheid. Onder mijn voet
krakt een steen, alles breekt als je leeft.
Dit is een gespleten

bos, dit een gebarsten huis.
Alle kamers zijn ingestort, als ruïne
staat de constructie nog overeind.
‘Ik ga naar huis.’

In the Land of Giants

I'd have liked you to be comforted.
I'd have liked to lift the burden from
your shoulders and carry it until I died,
so you could be proud.

I'd have liked to become somebody.
And my heart beats. I'm alive. "Dubious
character", you would say. I learned –
it wasn't easy – to love.

And even so death – your death – keeps
haunting me, when I am lying down,
in my dreams. Going with you on your
final journey: just a stroll for me,

only what they call a constitutional,
that's all. Pebbles scrunch beneath
my feet, everything's the crunch when you
are alive. Here's a forest

broken in two, and here a house cleft in twain.
The rooms have all caved in, yet though a ruin,
the fabric remains, still stands.
"I'll be off home now."

Az óriások földjén

Szerettem volna, hogy megvigasztalódj.
Szerettem volna átvenni vállaidról
a terhet, és vinni halálig,
hogy büszke légy.

Szerettem volna válni valakivé.
És ver a szívem. Élek. „Kétes alak”,
mondanád. Megtanultam, nem volt
könnyű, szeretni.

És a halál – halálod – így is folyton
elém kerül, ha fekszem, álmaimban.
Kísérlek végső utadra, és
nekem csak egy út,

csak egy úgynevezett egészségügyi
séta az egész. Kavics roppan léptem
alatt, megroppan minden, ha élsz.
Ez egy kettétört

erdő, ez pedig egy kettéhasadt ház.
Beomlott minden szoba, és megmaradt,
romként bár, de áll, a szerkezet.
„Indulok haza.”

Raventijd

Bescherm me, donkere vogels:
gedachte en herinnering,
want er is in de wereld geen
absolutie.
Alles vertrekt
zoals het gekomen is.

Veertig jaar heb ik verkwist
zonder gedachte of herinnering.
Veertig rotjaren!
En intussen
dacht ik aan de dood,
al vind ik het niet-zijn afstotelijk.

Zo is de jeugd voorbijgegaan,
en ook de latere jaren in
het geniep.
Het is moeilijk te leren leven,
zwijgen, spreken,
stappen, als je veertig bent.
De dood interesseert me niet.

Ik strompel als een manke,
tot stappen uitgenodigd door
zijn benen.
Ik tast: dit is glad
en dit is ruw.
Ik ben. En ik ga mezelf
als een pop binnenstebuiten
keren.

Achteruit moet ik leven, want
ondraaglijk is het naar voren.
Niet uitrusten, niet
wachten op weer
een nieuw keerpunt.
Niet op krachten komen.

Met manke benen, verzwakt,
de hele weg afleggen.
Niets terugverwachten,
slechts liefhebben,
wandelen tussen de bomen
en ten slotte
verdwijnen in het bos,
om zo te zeggen.

Raventime

Protect me, two birds of the dark,
thought and memory,
because there is in the world
no absolution.
Everything departs
the way it arrived.

I've squandered forty years,
neither thought nor memory.
Forty lousy years!
And in the meantime
I've thought of death,
though non-being repels me.

And so youth passed,
then the rest, years gone by.
It's hard, learning to live,
to be silent, to speak,
to take one's first steps at forty.
Death does not interest me.

I stumble around, like the lame
whose legs have invited them
to take a walk.
I have a feel: this is smooth, but
that is rough.
I am. And I turn myself
inside out, like a puppet.

I should live backwards, because
forwards it is not tolerable.
To not take a rest, not
await, once more,
another turnaround.
Being unable to gain strength.

To walk the length of the road,
weakly, with stumbling steps.
Not to expect anything in return,
just to love,
to walk among the trees,
and finally
disappear into the dense forest,
so to speak.

Hollóidő

Óvj meg, két sötét madár,
gondolat és emlékezet,
mert a világban nincs
feloldozás.
Úgy távozik minden
ahogy érkezett.

Eltékoztam negyven
évet, se gondolat, se emlék.
Negyven rohadt év!
És közben a
halálra gondoltam,
pedig taszít a nemlét.

És eltelt az ifjúkor,
majd a többi, évek el.
Nehéz megtanulni élni,
hallgatni, szólni,
lépni negyvenévesen.
A halál nem érdekel.

Botorkálok, mint a béna,
kit a lába lépni hívott.
Tapintok: ez sima, ez
pedig érdes.
Vagyok. S magamat
mint egy bábot, kifordítom.

Éljek visszafelé, mert
nem lehet kibírni előre.
Nem pihenni meg, nem
várni újból
egy másik megfordulást.
Nem kapni erőre.

Béna léptekkel, gyengén
sétálni végig az úton.
Nem várni viszonzást,
csak szeretni,
menni a fák közt, s végül
eltűnni a sűrűben, úgymond.

De kroeg van Pan

Je moet voor alles betalen, dacht ik,
terwijl we onder een onmogelijk
geel zonnescherm zaten;
we wachtten nergens op,
we zaten maar, genoten van de mooie

late namiddag, afgezien daarvan:
dat je voor alles moest betalen en ik daaraan dacht,
de tijd had beweging
en het licht had onbeweeglijkheid,
en volledigheid, al was die gebroken,

lege glazen werden vervangen door volle,
we kregen dekens toen de zon
onderging. Geruststellend is het
te weten wat alles kost, als je toch al
voor alles moet betalen,

voor de wijn maar ook de zonsondergang;
onder het onmogelijk gele zonnescherm
wordt alles op de rekening gezet.
En als die vrede je niet beviel,
geef je hoogstens geen fooi.

Pan's Pub

Everything must be paid for, I reflected,
as we sat beneath
an impossibly yellow blinds
not waiting for anything in particular,
we just sat, it was a pleasant and enjoyable

late afternoon, aside from the fact that
everything must be paid for, and it occurred to me
that time had its motion
and light was immobile
in its fullness, even if it was broken,

empty glasses were topped up,
blankets were brought out when the sun set.
It's reassuring to know
the cost of each item,
given that everything must be paid for,

the wine just as much as the sunset,
under the impossibly yellow blinds
everything is put on the tab.
And if this peace does not please,
well, you are free not to leave a tip.

Pán kocsmája

Mindenért fizetni kell, gondoltam,
miközben ültünk
egy lehetetlensárga napernyő alatt,
nem váraoztunk semmire,
csak ültünk, szép és élvezhető

késő délután volt, leszámítva, hogy
mindenért fizetni kell, és ez eszembe jutott,
mozgása volt az időnek
és mozdulatlansága a fénynek,
teljessége, még ha törött is,

üres poharat telire cseréltek,
plédet hoztak, mikor jött
az alkonyat. Megnyugtató
tudni, mi mennyibe kerül, ha már
mindenért fizetni kell,

a borért éppúgy, mint az alkonyatért,
a lehetlensárga napernyő alatt
mindent felszámítanak.
És ha nem tetszett ez a béke,
legfeljebb nem hagysz borralalót.

Planet Caravan

Zitten op een terras, de zomer gonst,
en niet denken aan jou, slechts dankbaar
de koele aanraking ontvangen,
het teken van de naderende avond.

Eenzaam brandt op elke kamer
een staande lamp, alles kleedt zich in goud,
de op een kier staande deuren, de muren,
de oude schilderijen. De wereld

kan niet donkerder zijn. Er is geen energie
om licht te ontsteken in mij, er is niets
dan eenzaamheid en hulpeloosheid die

dankbaar de koele aanraking, de nacht,
ontvangen. Als die neerdaalt, denk ik aan jou. Je moet
jezelf bijstijgen om de weg naar huis te vinden.

Planet Caravan

Sitting on a terrace, the hum of summer,
and not thinking of you, just being glad
to accept gratefully the cool touch
that signals the approach of evening.

A lonely floor-lamp in every
room, the doors, slightly ajar, and
the walls with their old pictures
are decked in gold. The world

could not be darker. And no energy's left
to strike a light in me, only
loneliness and helplessness which

is grateful for the cool touch
that is the night. When it falls, I think of you.
You have to light your own way home.

Planet Caravan

Úlni egy teraszon, zsong a nyár,
és nem gondolni rád, csak fogadni
hálásan a hűvös érintést,
mely az este közeledtét jelzi.

Minden szobában magányos
állólámpa ég, aranyba öltöznek
a résnyire nyitott ajtók, a falak,
a régi képek. A világ nem lehet

sötétebb. És nincs energia,
bennem fényt gyűjtani, csak
magány és tehetetlenség, ami

hálásan fogadja a hűvös érintést,
az éjszakát. Amikor leszáll, rád gondolok.
Magadnak kell világítanod, hogy hazatalálj.

Nevenverschijnselen

We zaten op de bergtop, boven de rivier,
te kijken naar het dal dat langzaam
veroverd werd door de schaduwen.
Het water ademde zware dampen,
het leek het koud te hebben.

Daarna keek ik alleen nog naar jou.
en ik was gelukkig omdat ik je zag.
De contouren waren al verzwolgen
door de duisternis. Vóór ons het gordijn van
luchtbespiegeling, en achter ons

vaag zichtbare muren. In de wind
die een rooklucht bracht, vielen
onze gelaatstrekken – zinloze
wachtvuren in de nacht – als as uiteen
onder de opflakkerende sterren.

Side Effect

We sat on the mountain top, above the river,
we watched how the valley
was taken over by shadows.
The water exhaled a thick mist,
as if it were cold.

After that I watched only you.
And I was happy that I could see you.
All the contours were devoured
by the dark. Before us the mirage's
curtain, behind us presumably,

walls. And in the smoke-scented wind –
incomprehensible watchfires
of the night – our features
disintegrated, just like ash
beneath the flickering embers of the stars.

Kísérőjelenség

A hegytetőn ültünk, a folyó felett,
néztük, a völgyet hogyan
foglalják el az árnyak.
Sűrű párát lélegzett a víz,
mintha fázna.

Azután már csak téged néztelek.
És boldog voltam, hogy látlak.
A kontúrokat felfalta mind
a sötétség. Előttünk a káprázat
függőnye, mögöttünk sejtető

falak. És a füstszagú szélben –
értelmetlen őrtüzek
az éjszakában – szétestek
arcvonásaink, akár a hamu,
a felparázsló csillagok alatt.

De geboorte van Venus

Tegen de schemeravond, als de duisternis
van het heelal langzaam de dampkring binnendringt,
de hemel, aan de aarde vastgebrand,
een blaas trekt en etter uit
smeulende wolken loopt, moeten we leren

hoe de wereld haar kleur verliest. Ons zicht
hebben we te leen. Maar al zie ik
je niet, je gelaat zit hier binnenin.
Duisternis maakt me niet bang, want je haar
dat neervalt is de nacht. De wind liefkoost het graan

dat tegen de wind in groeit. En gaat weer liggen.
En waar ik ook ben, ik word naar huis geleid
door je ogen, de dubbele morgenster.

The Birth of Venus

As dusk falls and the darkness of space
slowly filters into the atmosphere,
and the sky charred into
the earth grows a blister
– pus burst forth from the gangrenous clouds –

we must study a world that is losing its colour.
Our vision is on borrowed time. But even if I don't see you,
your face is here, in my innermost being.
The darkness does not frighten me,
because the cascade of your hair
is the night. The wind caresses

the corn sown upon the wind, and dies away.
And wherever I happen to be, the twin
Morning Stars of your eyes will guide my way home.

Vénusz születése

Alkonyat tájt, amikor az űr sötétje
a légkörbe lassan átszivárog,
és hólyagot növeszt – üszkös
felhőkből genny fakad – a földre
ráégett ég, tanulni kell

a színeit vesztő világot. Kölcsönbe
kaptuk a látást. De ha nem
látlak is, az arcod itt van legbelül.
Nem rémiszt a sötét, mert leomló
hajad az éjszaka. A szél a szélbe nőtt

gabonát simogatja. És elül.
És legyenek bárhol, elvezet haza
szemed kettős esthajnalcsillaga.

De geboortedag

Het was nacht. Donker. Dieren overal.
Tussen de beesten lagen ook mensen in de stal.
Ze wilden slapen. De spijzen verteren. Niemand merkte
Dat buiten, als vlinders rond het vuur, sterren zwermden.
Anderen zeggen dat er maar één ster straalde,
En dat het licht, als een parel van een gebroken ketting,
zich van de nacht losmaakte.

En die ster zou – naar men zegt – verkonden
Dat Gods zoon geboren was. De zon was net onder.
Ik zie alleen een pasgeborene in een arme, vervolgde
familie van verstotelingen,
En angst zie ik, en armoe, en in het bedje
vodden die naar urine stinken.

Geen hemelse harmonieën klinken,
slechts gejammer en koebelgerinkel.
Iedereen slaapt. Dat blijft zo.
Misschien slaap jij ook.

Winterzonnewende. De langste nacht.
Ze zaten in de stal. Bloed vloeide. Geen weg naar huis.
Een mens kwam ter wereld. Misschien bij zonsondergang.
Hij huilde, vlijde zich tegen zijn moeders zij, hongerig en bang.

Ik weet niet of God bestaat, en zo ja, of Hij een zoon heeft.
Maar er is geboorte. Er is licht. Verdwijnen moet de duisternis.

The Birth Day

It was night. Dark. Beasts everywhere.
Among those with four-legs lay some with two.
They longed to sleep. To digest. They did not notice
The stars swarming outside, like moths around a flame.
Others say only a single star blazed,
And like a pearl from a broken necklace
The light left the night.

And this star supposedly proclaimed:
The Son of God is born. Dusk had just fallen.
I see only a newborn, hounded and poor,
In a family of outcasts,
And I see fear, and misery, and rags
In the bed reeking of urine.

No heavenly noises resound.
Only cattle-bells and wailing.
Everyone's asleep. And so this remains.
Perhaps you are sleeping, too.

Winter solstice. The longest night.
They sat in a stable. Blood flowed. No way home.
And a human came into the world. It was dusk, perhaps.
And he cried out, started awake, was hungry, and curled up
by his mother's side.

I don't know if there's a God and, if there is, whether He had a son.
But birth is here for sure. And light. The darkness must pass on.

A születésnap

Éjszaka volt. Sötét. Barmok mindenütt.
A négylábúak közt sok kétlábú feküdt.
Aludni vágytak. Emészteni. Észre se vették,
Hogy kint csillagok rajzanak, mint tűz körül a lepkék.
Mások úgy mondják, csak egyetlen csillag lángolt,
S mint elszakadt nyakláncról a gyöngy,
Levált a fény az éjszakáról.

És ez a csillag azt hirdette – állítólag – akkor:
Megszületett Isten Fia. És éppen alkonyatkor.
Én csak egy újszülöttet látok, üldözött és szegény,
Kítaszított családban,
Meg félelmet látok, meg nyomort meg hűgyszagú
Rongyokat az ágyban.

Nem szólnak égi hangzatok,
Csak tehénkolomp és jajszó.
Mindenki alszik. Ez így marad.
Lehet, hogy te is alszol.

Téli napforduló. A leghosszabb éjszaka.
Ültek egy pajtában. Vér folyt. Nincsen út haza.
És világra jött egy ember. Alkonyat volt talán.
És felsírt. És riadt volt, és éhes. És elnyúlt az anyja oldalán.

Nem tudom, van-e Isten, s ha van, volt-e fia.
De születés van. És fény van. A sötétnek el kell múlnia.

Kaartje uit Puglia

Een boom ben ik – jij bent al mijn takken.
Niets anders kan vergroeien met mijn stam.
Een stad ben ik in donkere nachten,
en jij het licht, de mantel van de stad.

Zonder jou kan ik geen vruchten dragen.
Ik tooi me met het fraaie gezicht
en de volle bloemen van zomerse dagen.
Op de huizen een schuimende schittering.

De stad bestaat want jij woont erin,
er is geen dood, de vruchten worden rijp.
Ik praat niet en jij praat evenmin.
Aan de overkant van het geluid liggen wij.

Postcard from Puglia

A tree am I – you are my every branch.
With my trunk none other can merge.
I am a town amidst the night,
and you the mantle on the town: its light.

Without you fruit I cannot bear.
I don the blossoming face
of summer mornings' thick petals.
The houses gleam as a thin froth settles.

That you live in it: that's why the town
exists, fruit ripens, death has no dominion.
And I do not speak, and you do not speak.
On sound's far side the rest we seek.

Pugliai anziksz

Fa vagyok – te vagy minden ágam.
Törzsemmel nem folyhat egybe más.
Város vagyok az éjszakában,
s te fény, a városon palást.

Nélküled nem lehet gyümölcsöm.
Vastag szirmú, nyári nappalok
virágzó arcát magamra öltöm.
A házakon híg tajték ragyog.

Azért van város, mert benne élsz,
gyümölcsök érnek, nincs halál.
És nem beszélek, és nem beszélsz.
Fekszünk a hang túloldalán.

Tekens

We keken naar de maan. Je was moe.
We waren naar sterrenbeelden op zoek,
zagen er geen. Bedachten er zelf een paar.
'Als je aankomt, ga ik je tegemoet.'

En je bent gekomen. Gekraak van bomen,
ademen in de wind.
Graag zou ik tot het eind met je meegaan
zolang de weg voor je ligt.

Het gekraak van bomen in gebeente,
bij opstekende wind het ademen,
het hemelse evenbeeld van het leven, dat
zie ik allemaal in jou. Jij stapt, ik stap.
En met jou zal ik ook meewandelen.

Mark

We looked at the moon. You were tired.
We looked for constellations.
We found none. We invented some.
“If you come, I’ll meet you.”

And you came. Cracking in the trees,
to breathe when the wind blows.
I would like to go with you wherever
the road takes you.

In bones the trees’ cracking,
breathing when the wind’s up,
in you I saw life’s heavenly
reflection. And you take a step,
and I take one too. And I go with you.

Jegy

A holdat néztük. Fáradt voltál.
Kerestünk csillagképeket.
Nem láttunk. Kitaláltunk párat.
“Ha megjössz, eléd megyek.”

És megjöttél. Fákban roppanás,
lélegezni, a szél ha fúj.
Szeretnék elkísérni végig,
míg fut előtted az út.

Csontokban a fák roppanását,
ha szél támad, a lélegzetet,
benned megláttam az élet
égi mását. És lépsz, és lépek.
És megyek veled.

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

- © original poems: Tibor Babiczky
- © translations into Dutch: Mari Alföldy
- © translations into English: Peter Sherwood

With special thanks to Stefanie Van de Peer.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from Poëziecentrum vzw, Vrijdagmarkt 36, 9000 Ghent, Belgium.

Graphic design: Pascal Van Hoorebeke, Ghent
Print: BESTinGraphics

D/2021/3962/34
ISBN 978-90-5655-160-4

www.poeziecentrum.be
www.versopolis.com

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

Tibor Babiczky werd geboren in 1980 in een klein dorpje in Hongarije. Momenteel woont hij in de hoofdstad, Boedapest. Hij is hoofdzakelijk schrijver, maar werkt ook als media analist, journalist voor een dagelijkse krant, presentator van een Hongaarse publieke radiozender en uitgever van Libri, een van de voornaamste Hongaarse uitgeverijen. Daarnaast schrijft hij ook artikels voor de belangrijkste Hongaarse literaire tijdschriften. Zijn werk is onder andere vertaald naar het Engels, Frans, Pools en Grieks en is bekroond met talrijke prijzen zoals de Prima Primissima Junior Prijs en de Litera Prijs.

Babiczky heeft zes poëziebundels en een roman geschreven. Zijn werken zijn vaak donker, beschrijven nachtmerrie-achtige scenario's en worden soms vergeleken met die van de Amerikaanse auteur Edgar Allen Poe. Als je het werk van Babiczky leest, moet je één ding accepteren: dat het niet bedoeld is om de lezer aan het lachen te brengen. Gelukkig slaagt hij erin de lezer te doen vergeten hoe ondraaglijk die donkerheid, angst, dood en verwoesting zijn, door er met zijn groot poëtisch talent toch de schoonheid van te tonen.

Daarnaast is deze getalenteerde man ook schrijver van liedteksten. Hij is een meester in de technische kant van het schrijven en vormt weluidende melodieën met krachtige ritmes en een aanstekelijke cadans.

Tibor Babiczky was born in 1980 in a small town in Hungary. Currently he lives in the capital, Budapest. He works primarily as a writer, but is also a media analyst, a journalist for a daily newspaper, a host of the Hungarian public service radio and an editor of Libri, one of the largest Hungarian book publishers. His articles have also been published in the most important Hungarian literary magazines. His work has among others been translated into English, French, Polish and Greek and has been awarded many awards such as the Prima Primissima Junior Prize and the Litera Prize.

Babiczky has published six volumes of poetry and a novel. His works are often dark, describe nightmare-like scenarios and are often compared to the poetry of the American author Edgar Allen Poe. When you read the work of Babiczky, you need to accept one thing: they are not meant to make the reader laugh. Luckily, he manages to make the reader forget the unbearable darkness, fear, death and destruction by using his poetic talent to also show their beauty.

In addition this multi-talented man is a writer of song lyrics. He has mastered the technical part of writing and shapes euphonic melodies with good rhymes and a catchy cadence.

Tibor Babiczky (1980, Hongarije) is een van de veelbelovende dichters die werden geselecteerd voor Versopolis, een project dat de Europese uitwisseling van veelbelovend dichttalent wil bevorderen.

Versopolis is een samenwerkingsverband van 32 poëziefestivals en literaire organisaties uit verschillende landen van de EU. Versopolis promoot de fysieke uitwisseling van veelbelovend dichttalent op Europese poëziefestivals en bouwt een digitaal platform uit waar het brede publiek kan kennismaken met de geselecteerde dichters en de deelnemende partnerorganisaties.

Versopolis bestaat sinds december 2013 en promoot dit jaar intussen 312 Europese auteurs en hun poëzie onder het motto 'where poetry lives'.

De Vlaamse partner van Versopolis is Poëziecentrum, dat in samenwerking met Felix Poetry Festival jaarlijks vier Versopolisdichters voorstelt.

Tibor Babiczky (1980, Hungary) is one of the promising poets selected for Versopolis, a project that aims to promote the exchange of poetic talent in Europe.

Versopolis is a collaborative venture of 32 poetry festivals and literary organisations from various EU countries. Versopolis promotes the physical exchange of poetic talent at European poetry festivals and is developing a digital platform where the public at large can get acquainted with the poets selected and the participating partner organisations.

Versopolis was founded in December 2013 and now promotes 312 European authors and their poetry under the motto 'where poetry lives'.

The Flemish partner of Versopolis is Poëziecentrum, which presents four Versopolis-poets in collaboration with Felix Poetry Festival.

VERSOPOLIS